Andreu Gomila: 'Quan reconeixes qui ets tu és molt més fàcil explicar el nosaltres'

'Felanitx' és el llibre amb el qual Andreu Gomila ha guanyat el Premi de Poesia Gabriel Ferrater. En una entrevista a Cugat Mèdia, el periodista i escriptor mallorquí ha explicat que en aquest llibre fa el procés introspectiu més profund de la seva obra. D'aquesta manera, Gomila dota de categoria 'mítica' Felanitx, el seu poble, i explica les històries que l'envolten a partir de com les ha viscut ell.

Quina valoració fas de ser el guanyador del premi de poesia Gabriel Ferrater?
És un premi molt important. El que és difícil com a poeta avui en dia és tenir l'oportunitat de publicar. Potser començar és fàcil, però quan portes uns quants llibres és complicat. Aquest premi està molt ben editat, té ressò i al final el poeta vol lectors i arribar a la gent.

Per què decideixes fer de Felanitx el tema central d'aquest llibre?
Vaig estar molts anys sense anar-hi, però va arribar un moment, ara fa 10 anys, que vaig decidir tornar-hi amb la meva família. Recordo el primer estiu de retrobar-me amb els meus amics de tota la vida. Però no només em vaig retrobar amb els meus amics, sinó també amb el paisatge, el lloc i amb gent que feia molts anys que no veia. La gràcia de Portocolom, que és el port de Felanitx, és que és un lloc que s'assembla molt a com era fa 25 anys. Els bars i la resta han canviat, però la major part del lloc és molt semblant. Recordo com li deia a la meva filla que un carrer estava exactament igual que quan jo tenia la seva edat. A Mallorca deu haver-hi només 10 espais que són així, i va ser quan vaig adonar-me que necessitava apropiar-me d'aquest lloc, que fos meu de veritat.

En aquest llibre parles més de tu mateix i del teu interior que de l'entorn que t'envolta. Per què?
No hi ha res més honest que parlar d'un mateix. Pots fer grans discursos sobre altres obres, altres artistes o altres idees, però al final el 'jo' és el que mana. En el meu cas, tot és un procés. Jo primer he necessitat descobrir el món per després poder anar cap a mi. Al final tot té molt a veure amb el fet de tenir fills. Els nens veuen el món a través dels pares. Aquest procés d'explicar el món a través teu és el que et fa agafar consciència del món i de tu mateix. Una cosa que preocupa els pares, crec, és com els recordaran els seus fills. És una cosa que em preocupa molt en el sentit que puc intentar fer les coses d'una manera que m'han semblat bé però als meus fills, no; i coses que potser no li he donat ni la mínima importància, per als nens és molt important. Al final la relació amb tothom funciona així. Crec que la manera d'intentar controlar una mica és saber qui ets tu. Quan reconeixes qui ets tu és molt més fàcil explicar el nosaltres.

Amb aquesta obra t'has aconseguit trobar a tu mateix?
No, és una cosa que no se sap mai. Ni Dante a la 'Divina Comèdia' s'acaba trobant a ell mateix. Necessita viatjar per l'infern, el purgatori i el paradís, i ni així. Això és un procés que dura tota la vida. La lírica, a més, surt d'això. La literatura catalana és plena d'escriptors que han decidit plegar veles. A mi un poeta que m'agrada molt és l'eivissenc Marià Villangómez. Ell amb 50 anys va decidir que ja ho havia explicat tot i que no volia escriure més. Hi ha una pila d'autors que decideixen que ja no volen explicar res més, i no significa que s'hagin trobat a ells mateixos.

Com s'estructura el llibre?

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/149953.html

Copyright 2024 Cugat.cat

La primera part és un poema molt llarg que es diu Felanitx. És un poema narratiu que té més de 400 versos que explica la història del lloc i de la meva relació amb aquest lloc. Jo el que he intentat és dotar Felanitx de categoria mítica, com 'El jardí dels Finzi-Contini', l'Andratx de Porcel o Mequinensa de Jesús Montcada. Hi ha molts referents literaris. Jo he agafat Felanitx perquè és un lloc que per mi tenia unes característiques molt determinades com una sèrie d'artistes enigmàtics o una història política molt curiosa. El que he fet és explicar aquestes històries i després explicar com les he viscudes jo. Miquel Barceló és un pintor 'felanitxer', però a mi el que m'interessa de Barceló és que quan jo era petit i ell ja estava fent les seves 'performances', jo anava en bicicleta al seu costat sense saber l'un de l'altre. La segona part està formada per poemes breus en els quals es despleguen alguns dels temes que apareixen al gran poema inicial.

Tens algun projecte en ment de cara al futur?
Per a mi el periodisme ara ha deixat de ser el més important i des de fa uns anys puc dedicar-me més a la literatura. De fet, una de les coses que em fa gràcia explicar és que durant el confinament he pogut traduir l"Alcools' d'Apollinaire, que és un gran llibre amb poemes molt llargs que no estava publicat en català. És segurament el llibre fundacional de la poesia moderna del segle XX. Ara ja està traduït al català i sortirà publicat d'aquí a un parell d'anys. Crec que és una cosa que és bonica d'explicar per què, encara que 'Alcoose' i 'Felanitx' no tenen gaire a veure, sí que hi ha aquesta voluntat expansiva. Apollinaire explica París, jo explico Felanitx i per a mi París i Felanitx no tenen cap diferència. Són dos llocs, dos paisatges, i crec que això sí que podria agermanar-me.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/149953.html

Copyright 2024 Cugat.cat